

בעניין:

1. [redacted] אלעגור, ת"ז [redacted]
2. [redacted] אלעגור, ת"ז [redacted] (קטינה)

ע"י ב"כ עוה"ד נאדין אבו ערפה (מ"ר 89020) ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או תהילה מאיר (מ"ר 71836) ו/או מאיסא אבו סאלח - אבו עכר (מ"ר 52763) ו/או עלמא אלימלך (מ"ר 82867) ו/או אמינה קומבר (מ"ר 97486)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותר

- נ ג ד -

1. צבא הגנה לישראל
2. קצין משטרה צבאית ראשי
3. המטה לביטחון לאומי
4. היועצת המשפטית לממשלה
5. הפרקליטה הצבאית הראשית

באמצעות פרקליטות המדינה
צללח א-דין 29, ירושלים 91010

המשיבים

עתירה לצו הביאס קורפוס

- מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנית אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם, כדלקמן:
- א. להודיע למשפחת העותרים, אב ובתו **בת ה-5**, תושבי רצועת עזה אשר היו במשמורת הצבא נכון ליום 24.03.2024, כאשר הצבא פרץ לבית המשפחה, ומאז נעלמו עקבותיהם ומקום הימצאם אינו ידוע; היכן הם מוחזקים, על ידי מי ומכוח איזה דין; אם שוחררו או הועברו לגורם אחר – מתי, היכן ולידי מי ומה ידוע להם על מקום הימצאם היום; האם שניהם או אחד מהם מצא את מותו בעודו בידי הצבא; אם כן מתי ובאיזה נסיבות; ככל שאינם בין החיים נבקש לדעת היכן הגופות מוחזקות ועל ידי מי. ככל שהעותרים מוחזקים בידי רשות ישראלית שלא כדין, **ובין היתר במקום מעצר שאינו מקום מעצר מוכרז**, יתבקש בית-המשפט להורות על שחרורו לאלתר.
  - ב. להורות למשיבים לברר האם העותרים מוחזקים במתקן כליאה שאינו מתקן כליאה מוכרז, שכן מתרבים המקרים בהם אנשים נעצרים ומוחזקים במקומות שאינם מתקני כליאה מוכרזים, ונראה כי התשובה בדבר "היעדר אינדיקציה למעצר" נובעת מאי רישום של עצורים במתקנים לא מוכרזים, אך גם אי רישום במתקנים רשמיים.
  - ג. להכריע אחת ולתמיד מיהו הגורם האחראי על מסירת מידע אודות החזקתם של העותרים ואחרים במצבם; להודיע על זהות הגורמים המחזיקים במידע אודות מקום החזקתם.

בקשה לקביעת דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע דיון דחוף בעתירה.

כן מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים להגיב לעתירה בהקדם ובתוך פרק זמן קצר, בהינתן דחיפות העניין, ובדומה לפרקי הזמן אשר ניתנו בעתירות דומות שהוגשו לאחרונה, בהן ניתנו פרקי זמן של 5 ימים לכל היותר (ראה בג"ץ 1608/24 זיארה נ' צה"ל; בג"ץ 1730/24 לובד נ' צה"ל; 1698/24 קולאב נ' צה"ל; בג"ץ 2655/24 אלשיך נ' צה"ל; בג"ץ 2656/24 עוודאללה נ' צה"ל; בג"ץ 4282/24 תלתיני נ' צה"ל).

עניינה של עתירה זו בזכותו היסודית ביותר של אדם, שנעצר על ידי כוחות הביטחון של ישראל או שמצוי במשמורתם, ודבר מקומו ייוודעו.

ביום 07.10.2023 פרצה מלחמה מדממת, קשה וחסרת תקדים, שנמשכת גם בימים אלו. אולם, גם ברעום התותחים, החובות המשפטיות עודן חלות.

נכון ליום 24.03.2024, העותרים, **אב ובתו הקטינה בת ה-5**, היו במשמורתם של חיילים. מאז, משפחתם אינה יודעת היכן הם נמצאים ומה עלה בגורלם.

הזמן החולף מגביר את חוסר הוודאות בו חיה המשפחה, את דאגתה ואת חרדתה. הזמן החולף גם מסכל – מרגע לרגע – את מימוש זכויותיה היסודיות ביותר של העותרים, המצויה במשמורת, והם נטולי כוח להגן על ענייניהם בעצמם.

חשיבות קבלת המידע מתעצמת לנוכח הדיווחים באמצעי תקשורת רבים, וביניהם אף ישראלים, לפיה התנהלות כוחות הביטחון הישראליים בימים אלה הינה רחוקה מלהבטיח שמירה על שלמות גופם וכבודם של העזתים המצויים במשמורת של הרשויות. בחלק מהתיעודים נצפו אנשים בגילאים שונים מופשטים מבגדיהם, כשהם כורעים על ברכיהם ומרכינים ראש וידיהם אזוקות מאחורי הגב או שהם מצטופפים בכלי רכב פתוחים וחשופים לקור. התיעודים אף הציגו התנהגויות משפילות ומתעללות בחלק מהמקרים ואף שימוש באזרחים כמגינים אנושיים. בעקבות התיעודים האלה נוצר חשש כבד וממשי לחייהם ולשלמות גופם של אותם אנשים.

גם היום, ולאחר ההליכים הקודמים שהתנהלו בעניין מסירת מידע למשפחותיהם של עצורים עזתיים, רב הנסתר על הנגלה. אולם ישנם גם דברים ברורים ובהירים כאור השמש. ברור שהסתרת המידע על מקום החזקתם של עצורים עזתיים עומד בניגוד לדין הבינלאומי ואף למשפט הישראלי. ברור שתחת מעטה החשאיות של מקום החזקתם שוררים תנאי כליאה מזוועים העולים לכדי עינויים, שאף בזמן מלחמה אינם מותרים. סודיות זו מסכלת את מימוש זכויותיהם של הכלואים ומנטרלת את מנגנוני הפיקוח על תנאי הכליאה במוקומות בהם הם מוחזקים. די בכל אחד מאלו בנפרד, לא כל שכן בהצטברותם יחד, כדי להצדיק את הסעדים המבוקשים בעתירה.

במסגרת בג"ץ 2254/24 **אבו מוסא נ' צבא הגנה לישראל** (02.05.2024) (להלן: **אבו מוסא**), הודיעו המשיבים כי על סמך בדיקה פרטנית, "אין מניעה שהעותר יפגוש בעורך דין בעת הזו, ככל שהוא מעוניין בכך. בהתאם לכך, יש לפנות בכתב לכתובת הדוא"ל [שצוינה שם]". ימים ספורים אחרי הודעת

המשיבים, התקיים דיון באבו מוסא בו הובהר כי ניתן להפנות לכתובת מייל זו פניות בעניינם של יתר העצורים העוזרים. בפסק דינו של בית המשפט הנכבד מיום 02.05.2024, נקבע כי "ככל שבעתיד יהיו מקרים שבהם יתבקש סעד של צו הביאס קורפוס' לפני שחלפו 90 יום [מיום המעצר, במהלכם ניתן לאסור מפגש עם עורך דין במקרה של מעצר מתוקף חוק הלב"חים] ולאחר שהפנייה לא נענתה- דלתו של בית המשפט פתוחה".

על רקע פסק הדין שניתן באבו מוסא, מוגשת עתירה זו בעניינם של העותרים שמשפחתם פנתה אל המוקד להגנת הפרט (להלן: **המוקד**). למען הסר ספק, ולאור קביעתו המפורשת של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 9021/23 **ואדי נ' צבא הגנה לישראל** (18.02.2024) (להלן: **ואדי**), מצורף ייפוי כוח חתום על ידי אשתו של העותר 1 ואמה של העותרת 2.

במספר עתירות הביאס קורפוס שהוגשו בעבר לבית-משפט נכבד זה, בעניין תושבי השטחים שנעצרו על-ידי חיילים או כוחות ביטחון אחרים של ישראל, בית-המשפט קבע תקופה **מקסימלית של 24 שעות** שבגדרה על המשיב היה להגיב לעתירה. כך, למשל, בבג"ץ 2878/13 **נאסר ואח' נגד מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית**. בהקשר עצורים תושבי רצועת עזה בבג"ץ 5226/14 **אבו ריזה נ' הצבא**, המשיבים הסבירו כי לא ניתן להתחייב על פרק זמן שהוא קצר מ-48 שעות, באופן המעיד על הבנתם את החובה שבעצם מסירת המידע מהסוג המבוקש בעתירה דכאן.

ואלו הם נימוקי העתירה

עניינה של העותרת

1. העותרים הינם אב ובתו הקטינה בת 5, תושבי רצועת עזה, אשר נעלמו עקבותיהם עת היו במשמורתו של המשיב 1 (להלן: **החיילים**).
2. ביום 24.03.2024 פרצו חיילים לבניין משפחת אלעגור הממוקם מאחורי בית החולים אלשיפא. בחדר אחד התיישבו העותר 1, אשתו, בתם הקטינה העותרת 2 ודודו של העותר 1.
3. במהלך הפריצה, החיילים פתחו באש לעבר הדיירים ופצעו חלק מבני המשפחה, לרבות העותרת 2 ואמה. לאחר מכן, החיילים לקחו את הבת הקטינה לחדר אחר על מנת לטפל בפציעתה שבכתף. בזמן זה, הורו לאמה של העותרת 2 לעקור מהבית ולעזוב את בתה הפצועה, בלית ברירה ותחת איומים על חייה, אמה של העותרת 2 עזבה אותה לבדה עם החיילים שהבטיחו לטפל בקטינה. יצוין כי בזמן זה העותר 1 נותר לבדו בחדר, שכן החיילים הורו לדודו להצטרף לגברים של המשפחה.
4. בד בבד, החיילים הפרידו בין הגברים והנשים של המשפחה, ולקחו חלק מהגברים לתחקור וחלק למעצר בבתי אזוריים, והורו לנשים לעזוב את הבית ולהתחיל לעקור דרומה.
5. כעבור שבועיים, חלק מבני המשפחה חזרו לבניין, ואולם אז התגלה כי הבית הופצץ. המשפחה הדואגת ניסתה לאתר את העותרים בבניין ובכל מקום אפשרי, אך למרבה הצער הבית הופצץ כליל וכל ניסיונות המשפחה העלו חרס.

6. עקבותיהם של העותרים נעלמו מהרגע שהחיללים החזיקו אותם במשמורת והבטיחו לטפל בקטינה הפצועה, וייתכן שהחיללים עודם מחזיקים בעותרים מבלי למסור מידע על כך למשפחה, או שמא עולה חשש בלב המשפחה כי כוחות הביטחון לא עמדו באחריות המוטלת עליהם לדאוג לעותרים שביניהם קטינה חסרת ישע, וייתכן שעזבו אותה לבדה במקום לא בטוח שאינו הולם את צרכיה הבריאותיים.

7. על סמך פניית המשפחה, ביום 24.07.2024 פנה המוקד לכתובת אליה הפנו המשיבים במסגרת עניין אבו מוסא, "משל"ט תיאום" mashlat.tium@gmail.com, וביקש לקבל מידע על אודות מקום הימצאם של העותרים. בו ביום, התקבל מענה ממשל"ט תיאום ובמסגרתו נמסר כי מבדיקה שנערכה נמצא כי אין אינדיקציה למעצרים או להחזקתם של העותרים.

העתק ההתכתבות בין המוקד למשל"ט תיאום ביום 24.07.2024 מצורף ומסומן ע/1.

8. חרף תגובת משל"ט תיאום, לאשתו של העותר 1 נמסר מעצור ששוחרר ממתקן "שדה תימן" כי בעלה הוחזק יחד עמו באותו מתקן, שכן הוא שמע את סגל הכלא קורא לעותר 1 בחודש אפריל 2024. בנוסף, שמעה ממקור אחר שבעלה מוחזק בכלא קציעות. יוצא מכך שלא נותרה דרך למשפחה לדעת על מקום הימצאם של העותרים, מלבד פנייה לערכאות, שכן נראה כי בהיעדר אפשרות להביא את המשיבים לערוך בדיקה מעמיקה בעניינם, לא יהיה ניתן לדעת מה עלה בגורלם.

9. כמו כן, לא נסתיר את החשש כי העותרים מצאו את מותם בשלב מסוים, מאחר שדיווחים על עצורים שמצאו את מותם במעצר מתרבים, ואף לפי גורמים רשמיים מספרם הגיע לכמה עשרות לפחות, ומכאן תשובת המשיב בעניינם ודאי שאינה מספקת שכן עליה לבדוק גם אפשרות זו.

הטיעון המשפטי

המסגרת הנורמטיבית המחייבת בימי המלחמה

10. תושבי רצועת עזה הם "תושבים מוגנים" על פי דיני המלחמה, בהתאם לאמנת ג'נבה הרביעית (Convention (IV) relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, 12 August 1949). בפרט, גם אלפי התושבים הרשומים כתושבי רצועת עזה ואשר מוחזקים במשמורת של הרשויות הישראליות הינם גם כן תושבים מוגנים. סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית, החל על מצב הלחימה, מחייב את ישראל לנהוג בהם בכבוד ובאנושיות:

"בדרך-ארץ לגופם, לכבודם, לזכויותיהם המשפחתיות, לאמונתם ולפולחנם, לנימוסיהם ולמנהגייהם. היחס אליהם יהא תמיד אנושי, והם יוגנו במיוחד מפני כל מעשי אלימות או איומי אלימות..."

11. סעיף 33 לאמנת ג'נבה הרביעית אוסר על ענישתם הקולקטיבית של אזרחים מוגנים:

”שום מוגן לא ייענש על עבירה שלא עבר אותה בעצמו. עונשים קיבוציים וכן כל אמצעי הפחדה או השלטת טרור אסורים. הביזה אסורה. מעשי תגמול כלפי מוגנים ורכושם אסורים.”

12. לפי המלומד ז'אן פיקטה, הפרשן הרשמי של הצלב האדום לאמנת ג'נבה, סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית חל על כל אזרח מוגן והוא חל אף ביתר שאת על אזרחים כלואים :

"The obligation to give humane treatment and to respect fundamental rights remains fully valid in relation to persons in prison or interned, whether in the territory of a Party to the conflict or in occupied territory. It is in such situations, when human values appear to be in greatest danger, that the provision assumes its full significance."

Jean S. Pictet Comentary on Geneva Convention IV of 1949, p. 201
(Geneva, 1958)

13. גם בדין הישראלי נקבע בהקשר זה, שבמצב לחימה מוטלת על ישראל החובה לשמור על הדין, ובמסגרתו זכויות אדם בסיסיות :

”ישראל אינה אי בודד. היא חלק ממערך בינלאומי.. פעולות הלחימה של הצבא אינן נעשות בחלל משפטי. קיימות נורמות משפטיות – חלקן של המשפט הבינלאומי המינהגי, חלקן של המשפט הבינלאומי המעוגן באמנות שישראל צד להן, וחלקן בכללי היסוד של המשפט הישראלי – הקובעות כללים באשר לניהול הלחימה.” (בג”ץ 4764/04 רופאים לזכויות האדם נ’ המפקד כוחות צה”ל בעזה, פ”ד נח(5) 385, 391).

14. לפיכך, במסגרת הדינים החלים גם במצב של לחימה, קיימת חובה להגן ולהימנע מפגיעה בתושבים מוגנים. במקרה דנן מתעורר חשש כבד להפרת חובות אלה – כפי שראינו, העותרים הם אב ובתו הקטנה, שהיתה פצועה עת לקחו אותה החיילים תחת חסותם, והם הושארו במשמורת חיילים בשטח לחימה, תוך ניתוקם המוחלט מהעולם החיצון, מבלי שמשפחתם או כל אדם אחר יודע היכן הם נמצאים ומה עלה בגורלם.

15. גם בעת מלחמה, אין כל סמכות להעביר את התושבים המוגנים ללא מסירת הודעה למשפחותיהם ולאף גורם אחר לגבי מקום הימצאותם ולגבי הסיבה להחזקה בהם, בחלק מהמקרים אף מדובר בהעברתם לשטח המדינה העוינת.

16. זאת ועוד, נכון להיום המשיבים לא מוסרים כל מידע לגבי העותרים, שהיו או שעודם במשמורת שלהם. וזאת בניגוד לחובות המוטלות עליהם. משום כך, על המשיבים, או מי מטעמם שמחזיק או שהחזיק בעותרים להחזיק במידע מסודר לגביהם ולמסור אותו בפרט לבני משפחתו שמטבע הדברים חרדים לשלומם.

17. יתרה מזו! האמנה להגנה על בני אדם מפני היעלמויות כפויות משנת 2006 (International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance), שישראל תמכה באימוצה, אוסרת במפורש העלמות כפויות, לרבות סירובה של המדינה המעלימה להודיע בדבר גורלו של האדם הנעלם, באופן שמותיר אותו מחוץ להגנת החוק. עוד נקבע כי לא ניתן להצדיק התנהלות זו גם במצב של מלחמה או מצב חירום ציבורי כלשהו. יצוין כי סעיף 5 לאמנה קובע כי העלמה כפויה נרחבת ושיטתית מהווה פשע נגד האנושות.

18. כידוע, בימים אלה, מתנהלת חקירה בבית הדין הפלילי סביב החשש על ביצוע פשעי מלחמה על ידי ישראל בהתאם לחוקת רומא. המשך העלמתם של תושבי רצועת עזה עשויה לחשוף קובעי המדיניות והאחראים עליה לתביעות במישור זה.

חובות המשיבים כלפי העותרת 2 בהיותה קטינה

19. מעבר לכך שמדיניות המשיב מהווה הפרה בוטה של החובות החלות על ישראל מכוח המשפט הבינלאומי המינהגי, במקרה דנן ההפרה נעשית במקרה של קטיין תוך התעלמות מוחלטת מהחובות המוגברות החלות במקרה של קטיין המוחזק במעצר.

20. כידוע, האמנה בדבר זכויות הילד (להלן: **האמנה**) שהתקבלה באו"ם בשנת 1989 ואושרה על ידי ישראל בשנת 1991, מהווה המסמך המרכזי המעגן את זכויותיהם של קטינים במשפט הבינלאומי.

21. האמנה מכירה בהבדל המהותי שבין קטינים לבגירים ומוסדרות בה הוראות מקיפות הנוגעות לכל תחומי החיים של הקטינים. לפי האמנה, קטינים יהיו זכאים להגנות מיוחדות בשל היותם במצב של התפתחות, כך שיש להתחשב בזכויותיהם הבסיסיות וברצונותיהם, ובכל החלטה הנוגעת לקטיין, גילו ורמת התפתחותו יהו שיקול מרכזי.

22. בדצמבר 1990 אישרה העצרת הכללית של האו"ם "כללים הגנה על קטינים שחירותם נשללה", והידועה בשם "כללי הוואנה". מערכת כללים זו, שמה דגש על טובת הילד, כאשר בין יתר הדברים קובעת כי על המדינות לדאוג לגיבוש מערכת חקיקה מיוחדת לקטינים, ולהקפיד על כך שמי שיטפל באותם קטינים יהיו מוכשרים לעשות זאת, וכן להתאים את מתקני הכליאה לצרכיהם המיוחדים של הקטינים.

23. האמנה בדבר זכויות הילד מחייבת את ישראל גם בשטחים הכבושים. ועדת האו"ם העוקבת אחרי יישום האמנה בדבר זכויות הילד, מאשרת זאת ואינה מקבלת את הטענה לפיה האמנה אינה חלה שם; ועדת האו"ם העוקבת אחרי יישום הפרוטוקול האופציונלי לאמנה בדבר זכויות הילד בנוגע לילדים המעורבים בסכסוך מזוין, דרשה מישראל לדווח לה על הצעדים הננקטים על ידיה על מנת ליישם את הסטנדרטים הבינלאומיים בכל הנוגע לקטינים פלסטינים תושבי השטחים הכבושים, בעת מעצרים וחקירתם.¹

¹ United Nations Committee on the rights of the Child, Consideration of Reports Submitted by States Parties under Article 8 of the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the Involvement of Children in Armed Conflicts, 4 March 2010, section 4.

הודעה על מקום מעצר – חובתם של המשיבים 1 ו-2

24. כפי שהראינו בהרחבה לעיל, הזכות לקבל מידע על מקום המעצר של כלוא מקורה בחובה מהמשפט הבינלאומי המינהגי המחייב את ישראל. כתמונת לראי לחובה החלה על המדינה, מדובר בזכות של הכלוא ובני משפחתו. זכות זו, זכות יסוד היא – הן של העצור והן של בני משפחתו. זכות זו מהווה חלק מזכות היסוד לכבוד האדם. מערכת שלטונית שאינה מקפידה על קיומה, אלא מעלימה ומחביאה אנשים שבמשמורתה מבני משפחותיהם למשך פרקי זמן ניכרים, נוהגת באכזריות הפוגעת קשות בצלם האנוש של העצור ובני משפחתו.

25. גם בפסיקת בית משפט נכבד זה הוכרה הזכות למסירת הודעה כאמור כזכות יסוד. כדברי המשנה לנשיא אלון בבג"ץ 670/89 **עודה נגד מפקד כוחות צה"ל באיו"ש**, פ"ד מג(4) 515, 517 :

"חובת הודעה זו הינה פועל יוצא מזכות יסוד הנתונה לאדם שנעצר כדת וכדין על-ידי השלטונות המוסמכים, שאלה יביאו את דבר מעצרו לידיעת קרוביו, למען יידעו מה עלה בגורלו של קרובם העצור וכיצד ניתן להושיט לו העזרה הדרושה לו כדי להגן על חירותו. **זכות זו זכות טבעית היא, ונגזרת היא מכבוד האדם ומעקרונות הצדק הכלליים, ונתונה היא הן לעצור עצמו והן לקרוביו**".

26. הנה כי כן, מחובתו של המשיב 1 למסור למשפחתו של העצור הודעה, בין טלפונית ובין בדרך אחרת, על מקום החזיקתו. מחובתו של המשיב 2 להחזיק מידע עדכני בדבר מעצרו ומקום מעצרו של כל עצור ועצור. כגיבוי לחובה זו, נקבע מנגנון שיאפשר למשפחות לפנות לארגונים כדוגמת המוקד, ולעורכי-דין, על-מנת לקבל מידע עדכני אודות מקום המעצר של יקירה, וזאת באמצעות המשל"ט. יודגש, כי על פי הניסיונות המתוארים לעיל, לאיתור עצורים תושבי רצועת עזה, המשיב 2 ככל הנראה מחזיק במידע המבוקש אך מסרב למסור אותו ומכאן שיש להורות לו שיימנע מחסימת קבלת המידע או שהמידע המבוקש יתקבל ממועד אחראי אחר ובדומה לדרך קבלת מידע אודות תושבי הגדה המערבית באמצעות המשיב 2.

27. מכאן הסעדים המבוקשים בעתירה, שעניינם מחויבותם של המשיבים במסירת הודעה על מעצרו ומקום מעצרו של אדם ומחויבותם להחזיק במידע עדכני בדבר מעצרו ומקום מעצרו של כל עצור המוחזק על ידי מי מזרועות המדינה ועל מוכנות מסירתו לבני משפחה או באי כוחם שיפנו אליהם.

רישום העצור במקום המעצר

28. מובן מאליו כי לכל עצור ישנה זכות שמקום מעצרו יהיה ודאי וברור לכל. רישומו של עצור במקום מעצרו הוא תנאי הכרחי למימוש זכויותיו. רק כך יוכלו משפחתו ועורך דינו לברר עם האחראים על מקום המעצר מהו מעמדו, מצבו הבריאותי, תנאי מעצרו, האם ומתי ניתן להיפגש עימו וכדומה. רק כך יוכלו לפעול למען מימוש זכויותיו כעצור. אף זכותו של עצור להיות נוכח בהליכים המשפטיים המתנהלים נגדו תלויה ברישומו המסודר במקום מעצרו.

29. אי רישומו של עצור במקום המעצר פוגע קשות בזכויות הבסיסיות שלו ושל בני משפחתו. מערכת שלטונית שאינה מקפידה על רישום העצור במקום מעצרו ועל היכולת לקבל אינפורמציה שוטפת על סמך רישום זה, אינה ממלאת את חובתה ומועלת בתפקידה.

30. רישום ראוי של עצורים מוסדר בחקיקה הן באשר לעצורים המוחזקים בידי המשיב 3 והן באשר לעצורים המוחזקים במתקנים שבאחריות המשיב 1 ותחת מסגרת נורמטיבית עליה מפקחת המשיבה 6. נעמוד על הדברים להלן.

31. בהתייחס לעצורים המוחזקים על ידי המשיב 3, ובשל החשיבות העליונה שיש לרישומו של עצור במקום מעצרו, עוגנה חובת הרישום בחקיקה ראשית. סעיף 4 לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש) תשל"ב-1971 קובע כי :

התקבל אדם לבית סוהר ידאג מנהל בית הסוהר שיירשמו בנוגע אליו הפרטים שנקבעו

32. בפרק 5 להוראות שירות בתי הסוהר (סעיף 5.06) נכתב :

בבית הסוהר יתנהל רישום מעודכן ומדוייק לגבי כל אסיר המוחזק בו....

33. העלמתם של עצורים המגיעים לידי המשיב 3, מהווה סטייה מהכללים המחייבים אותו בהקשר זה, ונראה שהדבר נעשה בחוסר סמכות.

34. כמו כן, ובהתאם לאמור לעיל, אי רישומם של עצורים המוחזקים על ידי הבא מנוגדת לחובה המעוגנת בסעיף 53(א) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (אזור יהודה ושומרון)(מס' 1), התש"ע-2009, לפיה יש למסור מידע אודות המעצר ומקום החזקה.

35. אמנם חוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, תשס"ב-2002, ככל שהינו רלוונטי למקרה דנן, אינו קובע הוראות בנוגע להודעה על מקום מעצר, אך בעצם הסדרת נושא הייעוץ המשפטי והתרתו בסעיף 6, מחייב העברת המידע על מקום החזקה. באותו אופן הדברים נכונים בנוגע לצו בדבר מניעת הסתננות.

36. אף אם למשיב 4, הסמכות לייעץ ולהמליץ לממשלה בכל הנוגע למדיניות בנושאי הביטחון הלאומי, הוא עדיין כפוף לחובות החלות על ישראל מכוח הדין הבינלאומי ואף החקיקה המקומית בין אם הצבאית ובין אם במערכת החקיקה והמשפט האזרחיים. מכאן שאין כל צידוק להמשך העלמתו של העותר, ואף לא של מאות ואף אלפי עצורים שהם בגדר מוגנים.

סיכומם של דברים

37. אשר על כן, משנכון למועד כתיבת שורות אלו, טרם הודיעו המשיבים מה עלה בגורלם של העותרים, שהוחזקו במשמורת החיילים נכון ליום 24.03.2024, לא נותרה דרך למשפחתם מלבד פנייה לערכאות.

38. ממהותה של עתירה זו שהיא אינה מגובה בתצהיר וייפוי כוח מטעם העותר. לעתירה מצורף תצהיר מטעם המוקד להגנת הפרט בעניין ניסיונו לקבל מידע אודות העותרת, ובנוגע לפעולותיו בעניינה. כמו כן, ולמרבה המזל, מצורף לעתירה ייפוי כוח של נכדתה של העותרת.

מטעמים אלה, מתבקש בית-המשפט הנכבד להוציא בדחיפות צו הביאס קורפוס וכמבוקש בראש העתירה, המופנה אל המשיבים ולהטיל עליהם את הוצאות המשפט ושכר טרחת עו"ד.

ירושלים, 29 באוגוסט 2024

נאדין אבו ערפה, עו"ד
ב"כ העותרים

(ת.ש. 134664)